

Scholieren op de tandem met slechtziende kinderen

Alle remmen los

Voor kinderen van Visio Haren, een school voor blinde en slechtziende kinderen, is het vaak moeilijk om te sporten. Hun visuele handicap maakt het bijvoorbeeld lastig om alleen te fietsen. Maar samen met een ziende voorrijder kan het wél goed. Middelbare scholieren van het Maartenscollege in Haren vullen hun maatschappelijke stage in met vier tandemmiddagen. Dat levert behalve veel lol, ook begrip en zelfs vriendschappen op.

Op het parkeerterrein bij Visio Haren staan zeven tandems klaar. Ze komen uit de bus van 'mister tandem', IZA-verzekerde en initiatiefnemer Jan Mulder. Hij organiseert samen met het Huis voor de Sport Groningen de tandemmiddagen. Hij heeft zelf ook een visuele handicap. "Voor mensen met een lichamelijke handicap bestaan er veel voorzieningen om te kunnen sporten, zoals speciale rolstoelen. Dat geldt veel minder voor visueel gehandicapten, terwijl zij ook graag sportief bezig zijn. Voor hen is tandemfietsen dan een mooie activiteit. Dat wil ik kinderen die niet of slecht zien ook laten ervaren." Om de kinderen uit groep zeven en acht van Visio die tandemervaring te geven, zijn voorrijders nodig. Die vond hij op het Harense Maartenscollege. Zes jongeren uit de derde klas vullen hun maatschappelijke stage in met dit project. Ze fietsen vier

Malou en Yahnina (rechts) hijgen uit. "Het is geen rustig rondje fietsen, het is een flinke inspanning." Foto daarnaast: Brandon (links) en zijn bijrijder.

vrijdagmiddagen met blinde en slechtiende kinderen. Om één uur zitten kinderen uit groep acht op het achterste zadel en later die middag kinderen uit groep zeven.

Het is vrijdag, bijna één uur. De eerste groep bijrijders staat klaar en ook de voorrijders zijn aanwezig. Tandems worden afgesteld, een enkeling rijdt vast een oefenrondje op het parkeerterrein, en dan is het tijd om te gaan. Via de openbare weg fietst de groep naar een verkeersvrij oefenterrein. Onderweg ernaartoe gaat het niet heel snel en zijn de voorrijders voorzichtig. Ze hebben immers iemand achterop die weinig tot niets kan zien. Maar eenmaal op het oefenterrein gaan alle remmen los en komt de vaart er al snel in.

Voorrijder Malou en haar bijrijder Yahnina, die zonder bril een

“Deze middagen zijn super. Ik zal het echt missen als dit project is afgelopen”

zicht heeft van slechts 30 procent, hijgen even uit na een paar rondes over het terrein. Vooral Malou vindt het zwaar. “Het is geen rustig rondje fietsen! Ik hang heel ver voorover op het stuur, het is echt een flinke inspanning.”

De twee meiden fietsen al voor de derde keer met elkaar en vinden het top. Ze kletsen tijdens het fietsen honderduit.

Yahnina: “Van alle zes voorrijders heb ik de leukste.” “Absoluut”, lacht Malou. “En Yahnina is ook een superleuke meid.”

Vertrouwen op je voorrijder

De sportieve Brandon, die volgens zijn voorrijder ‘het hardst gaat van alle deelnemers’, fietst ondertussen een rondje in zijn eentje. Sporten is door zijn slechte zicht lastig voor hem. “Ik zou wel willen voetballen, maar dat kan niet. Het is hartstikke leuk om op zo’n leeg en verlaten terrein te fietsen. Normaal zit ik achterop, maar ik wilde ook een keer ervaren hoe het is om voorop te zitten en zelf te kunnen sturen. Achterop zie je extra weinig en moet je echt vertrouwen op je voorrijder. Het is tof om ook een stuk alleen te kunnen fietsen.”

Yahnina ziet het en vraagt aan Jan Mulder of zij ook een rondje alleen mag. “Hoeveel zie jij?” vraagt hij voor de zekerheid. “Met mijn bril op 70 procent.” Mulder vindt het goed, want op het oefenterrein is het rustig genoeg. Malou blijft ondertussen lachend achter, voor haar is het mooi om te zien dat haar bijrijder zelfstandig een eindje fietst. “Deze middagen zijn super. Ik zal het echt missen als dit project is afgelopen.”

Ook een bijzonder project afgerond? Laat het IZA Magazine weten!